

årsregnskab i euro, men hvor den erhvervsdrivende lejeledes har en indtægt hidrørende fra eksempelvis en interessentskabsandel. Hvis interessentskabet aflægger regnskab i eksempelvis svenske kroner, kan den erhvervsdrivende være interesseret i at kunne anvende bestemmelserne i stk. 3-9 på interessentskabsandelen, men den erhvervsdrivende ønsker fortsat at udarbejde sit skattemæssige årsregnskab i euro, da hovedindtægterne er i euro.

Det er alene for virksomheder, hvor mindst én af deltagerne hæfter personligt for virksomhedens forpligtelser, som den skattepligtige ikke har bestemmende indflydelse på, og som aflægger regnskab i en fremmed valuta, at bestemmelserne i stk. 3-9 kan anvendes.

Disse betingelser medfører for det første, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på ejerandele i aktie- og anpartsselskaber samt andre selskaber, hvor ingen af deltagerne hæfter personligt.

Dernæst kan bestemmelsen kun anvendes, hvis den skattepligtige ikke har bestemmende indflydelse på virksomheden. Årsagen til, at bestemmelsen alene kan anvendes på en virksomhed, som den skattepligtige ikke har bestemmende indflydelse på, er, at der i tilfælde, hvor den skattepligtige har bestemmende indflydelse på flere virksomheder, kan være tvivl om, til hvilken af disse virksomheder en indtægt eller en udgift skal henføres. Dette vil den skattepligtige kunne udnytte, da beslutningen om, til hvilken af flere virksomheder en indtægt eller udgift skal henføres, først skal træffes efter indkomstårets udløb, dvs. på et tidspunkt, hvor de skattemæssige konsekvenser kendes. Særligt i relation til fordelingen af fordringer og gæld samt finansielle kontrakter kan det således være fordelagtigt at placere disse i virksomheder, hvor der ikke udløses beskatning af valutakursgevinster. Eksempelvis kan en fysisk person, der driver flere virksomheder, og som realiserer en valutakursgevinst på et lån eksempelvis i amerikanske dollars, have en interesse i at allokere dette lån til den virksomhed, som anvender amerikanske dollars som skatteregnskabsvaluta, idet der efter de foreslåede regler ikke ville komme en valutakursgevinst til beskatning i dette tilfælde. Der kan derfor ikke generelt åbnes op for, at en skattepligtig kan udarbejde det skattemæssige årsregnskab i mere end én valuta, jf. hertil den foreslåede bestemmelse i stk. 3. Den foreslåede bestemmelse i stk. 10 imødegår imidlertid en sådan spekulation, idet det ikke kan antages, at den skattepligtige kan allokere lån mv. til virksomheder, som den skattepligtige ikke har bestemmende indflydelse på.

Herudover kan bestemmelserne i stk. 3-9 kun anvendes på den pågældende virksomhed uafhængigt af den skattepligtiges øvrige erhvervsvirksomhed, hvis virksomheden rent faktisk aflægger regnskab i fremmed valuta. Er dette ikke tilfældet kan bestemmelsen ikke anvendes, se dog det foreslåede stk. 12 nedenfor.

Den skattepligtige kan for hver enkelt virksomhed alene vælge én fremmed valuta, nemlig den valuta, som den pågældende virksomhed aflægger regnskab i. Hvis virksomheden således aflægger regnskab i eksempelvis euro, kan den skattepligtige alene vælge at omregningen mv. skal ske fra euro til danske kroner.

I stk. 11 foreslås det, at stk. 10 skal finde anvendelse, uanset at den skattepligtige udarbejder skattemæssigt årsregnskab i dansk mønt. Den skattepligtige vil i dette tilfælde som udgangspunkt ikke være inde i de foreslåede bestemmelser, hvorfor det hermed slås fast, at den skattepligtige ikke desto mindre kan anvende bestemmelserne på den pågældende virksomhed.

Det foreslås endvidere i stk. 11, at det skal være en betingelse for anvendelsen af stk. 10, at den skattepligtige i forbindelse med meddelelsen til skattemyndigheden efter stk. 3, 3. pkt. eller stk. 5, 2. pkt., ligeledes indgiver meddelelse om, for hvilke af den skattepligtiges virksomheder stk. 10 ønskes anvendt. Baggrunden herfor er den samme som baggrunden for anmeldelsesordningen i det foreslåede stk. 3, nemlig at en anmeldelsesordning er nødvendig for at sikre, at valget af valuta træffes ud fra forretningsmæssige overvejelser og ikke bæres af skattemæssige hensyn, hvilket i forhold til de gældende regler ville kunne blive særdeles provenubelastende for staten.

Af samme årsag er det endvidere nødvendigt, at den skattepligtige indgiver meddelelse om, at reglerne ønskes anvendt, når den skattepligtige i et igangværende indkomstår erhverver andel i en virksomhed omfattet af bestemmelsen. Derfor foreslås det, at hvis den skattepligtige i løbet af indkomståret erhverver en ejerandel i en virksomhed omfattet af stk. 10, som den skattepligtige ikke hidtil har haft andel i, kan stk. 10 alene finde anvendelse, hvis den skattepligtige senest 14 dage efter erhvervelsen indgiver meddelelse til skattemyndigheden om, at den skattepligtige ønsker at anvende stk. 10 for den pågældende virksomhed.

I tilknytning til ovenstående foreslås det, at skattemyndigheden i særlige tilfælde kan dispensere fra fristen i 3. pkt. Bemyndigelsen er alene tænkt anvendt i tilfælde, hvor der foreligger helt ekstraordinære omstændigheder, så som skatteydernes sygdom eller lignende. Der findes ikke at være grundlag for dispensation, hvis overskridelsen af fristen blot skyldes uhensigtsmæssig arbejdstilrettelæggelse mv., eller hvis an-